

Любомир Николов

Пиршеството на хуните

– Не, Дик – каза Дейзи, – това не може да продължава повече.

Аз се свих в креслото и се постарях да закрия лицето си с вестника. Този глас не предвещаваше нищо хубаво. За последен път го бях чул миналата седмица, когато стана дума за това, че всички имат флайъри, само ние се мъкнем с допотопен автомобил. Разбира се, това означаваше крах за семейния ни бюджет, защото още същия ден флайърът зае мястото в гаража, а моят старичък „Форд“ остана навън, на произвола на стихии. И какво? Лично аз предпочитам и сега да пътувам до редакцията с автомобила. Небето е така задръстено с флайъри, че по пустите улици човек може да се движи два пъти по-бързо. Що се отнася до Дейзи, тя изобщо не може да управлява такава машина. Но можеш ли да спреш прогреса?

– Не се прави на глух, Дик – каза Дейзи откъм другата страна на вестника. – Всички наши познати си имат хронокар, само ние живеем като диваци.

Изтръпнах, макар отдавна да очаквах това. За един скромен коректор такава покупка предвещава сигурна финансова катастрофа.

– Но ние не можем да си позволим... – опитах се да възразя.

– Можем! – категорично заяви Дейзи. – Фреди ми каза...

Значи това беше! Разбира се, Фреди. Това трябваше да се очаква отдавна, още от деня, когато доведох Дейзи при него.

Не знам как започна тази мода, но в наше време всички са побъркани на тема история. Хвърлят луди пари, само и само да присъствуват на някое интересно събитие. И сега в историята не е останало нито едно тихо кътче. Всичко е посетено: обезглавяването на Мария-Антоанета, убийството на Марат, пресичането на Рубикон... Стогодишната война е пълна с туристи. Един съсед се хвали, че е откраднал яйцето на Колумб, дори ни канеше на оmlет от ценната реликва. Разясни се дори защо Великата китайска стена не е цяла – в местата за посещения любителите на сувенири са я откъснали камъче по камъче още по време на строежа. Накратко казано, днес никой не се интересува от настоящето. Хората на тъпши тичат из историята и се мъчат да открият нещо интересно... Но къде ти! Изгледани са дори всички изгаряния на вещици.

Фреди работи в една от фирмите, които използват това положение на нещата – „Тайм ейджънси“. Грабват туристите, натъпкват ги в хронобуса, дават им някакви окъсани костюми и ги свалят в съответната епоха. След това ги прибират обратно.

Та един ден заведох Дейзи във фирмата и я запознах с Фреди. Той, негодникът, любезно ни предложи една малка разходка със собствения

си хронокар и Дейзи веднага прие. По-нататък събитията се развиваха лавинообразно. Оказа се, че Фреди е и агент на някаква компания за продажба на хронокари. С няколко разходки той успя да замае жена ми и така се стигна до фаталния час.

Има ли смисъл да казвам, че хронокарът бе купен по-малко от два часа след нашия разговор. За да събере необходимата сума, трябваше да продам автомобила си на безценица и да затъна до уши в дългове, но това още не беше всичко. Тепърва се поставяше въпросът за костюмите.

Както е известно, пътуването във времето налага най-строгото инкогнито. А за да не го познаят, човек трябва да бъде облечен в подходящ костюм. За да превъзмогна разходите за облеклото, трябваше освен работата в редакцията да заема и поста на нощен пазач. А в неделните дни, вместо да си отспивам, аз се мъкнех заедно с Дейзи из някакви древни епохи и опулено гледах как брадати варвари се колят с тъпи мечове, а отстрани други варвари, облечени в старателно дезинфекцирани дрипи, наблюдават с наслаждение тази гледка. За Атлантида пък не искам и да си спомня. В деня, за който се предсказваше гибелта на острова, пристигнаха толкова туристи, че в тълпата ми изпотъпкаха всичките мазоли. Не видях нищо. Само по едно време земята започна да се олюлява и всички се развикаха: „Потъваме!“ Ще потънем я! Според мен Атлантида потъна от тежестта на туристите.

Ех, ако се бях отървал само с мазолите... Пет хиляди години преди новата ера някакви диваци едва не ме пребиха с камъни. В храма на Артемида малко остана да ме хванат вместо подпалвача Херострат. Слугите на кардинал Ришельо ме биха с тояги, задето не съм отстъпил пред каляската на господаря им. А през време на войната между Севера и Юга един заблуден куршум ме улучи... е, разбирате къде.

Но един ден отмъщението се появи в облика на нашия репортер Сам Барстоу. Той изскочи от кабинета на главния редактор и тържествено обяви:

– Сензация, момчета!

Накратко казано, сензацията беше следната: преди половин час Сам бил при Фреди и узнал, че е открит неизвестен досега документ за някакво огромно хунско сборище. Пиршество или нещо подобно. Ново, ненаблюдавано още събитие! Това наистина беше сензация.

Още никой не знаеше за това. Докато извънредният брой на вестника се въртеше из машините, аз хукнах към къщи, седнах в хронокара и се отправих към точно посочената дата. Не открих никого. Пуста степ.

Нека ми простят колегите от вестника, но аз трябваше да си

отмъстя на Фреди. Веднага отидох в конкурентното издание и направих там сензационни разкрития. Невероятна измама! Историческа фалшификация!

Но колелото вече беше се завъртяло. Навсякъде се шиеха хунски костюми и туристите на тумби се запътваха към мястото на пиршеството. Със злорад смях и аз се облякох в някакви парцаливи дрехи, взех Дейзи, която си беше обула някакви невероятни шалвари, и двамата пристигнахме в степта, където трябваше да стане провалът на Фреди.

Вместо това се провалих аз.

Огромна гълпа хуни палеха огньове, печаха месо, пиеха вино от кожени мехове и крещяха нечленоразделни песни.

Какво да правя? Разрових се из редките храсти, изтичах до близката горичка... Всяко по-закътано местенце беше натъпкано със скрити хронокари.

Разходих се сред пиршеството и малко по малко осъзнах истината. Тук нямаше нито един истински хун.

Това е цялата история. Днес ме уволниха. Още една-две седмици ще мога да скърпвам финансите на семейството. Господи, само дано Дейзи не каже отново:

– Не, Дик, това не може да продължава повече.

КРАЙ

© 1976 Любомир Николов

Сканиране и OCR: Мандор, 2002

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/566>]